

Chương 18

TUẦN SAU ĐÂY toàn hăng Green Mountain thờ ơ với cái tin rằng cặp đôi M&M sẽ chính thức tổ chức đám cưới. Mark tránh mặt tôi, tỏ ra hoạt bát và chuyên nghiệp khi chúng tôi buộc phải trò chuyện, rồi có đôi ba dịp khi chúng tôi tình cờ bước vào cùng một lúc, thì anh ta đột nhiên nhớ ra là mình vừa quên thứ gì đó và cần phải đăng-sau-quay. Tôi nghe thấy Mark và Muriel cười nói sau cánh cửa văn phòng của anh ta một sáng nọ, rồi ngày khác, ông bà Rousseau đến công ty rủ con trai cùng hôn thê của anh ta đi ăn trưa. Tôi vẫn không thể tin được. Không phải chuyện Mark sắp kết hôn... mà là trong tất cả những người phụ nữ trên trái đất này, anh ta lại chọn lấy cô ta. Rằng Mark yêu cô ta đủ để chung sống cả đời.

Dẫu tôi đã cố tránh xa mọi lời bàn tán đúng sự thật, nhưng rõ ràng là các đồng nghiệp còn lại của tôi cũng không hào hứng gì với vụ đính hôn. “Anh ta cứ cưới cô kia đi nếu muốn,” hôm thứ Tư, Karen nói khi chúng tôi cùng nhau đi vào công ty, “nhưng tôi cầu trời khẩn phật là cô ả sẽ không làm việc tại đây.” Hôm qua, Muriel nghe loáng thoáng được Damien đề cập đến cô nàng và Mark bằng cái tên M&M. “Ôi, nghe dễ thương quá đi!” Muriel nói. “Chúng ta nên đặt lại tên cho công ty đi nhỉ. Hãng truyền thông M&M. Tên mới tuyệt làm sao, phải không, anh yêu?” Mark ậm ừ trả lời gì đấy, và chập sau, tôi trông thấy Muriel hí hoáy viết dòng chữ *Hãng truyền thông M&M* theo nhiều kiểu font chữ khác nhau trên máy tính của cô ta.

Hẳn là Muriel có dễ chịu hơn chút đỉnh, nhưng cảnh tượng cô ta cầm trích buổi họp nhân viên hằng tuần của chúng tôi vẫn thật khó đỡ. Hình như, cô ta đã từ bỏ việc thử làm giám đốc sáng tạo và bắt đầu nhúng tay vào khâu sản xuất chương trình.

“Callie này, tuần này cô sẽ làm gì?” Muriel hỏi, lờ mắt nhìn tôi cái nhìn dò-la-phán-xét quen thuộc. Cô ta đang mặc chiếc váy len trắng cho mùa đông, thắt lưng màu đen to bản cùng đôi giày cao gót bằng da màu đen tinh xảo đẹp tuyệt.

“Tôi đang làm trang web của bố cô và vài phần tải dữ liệu cho...” tôi mở miệng.

“Làm ơn gọi công ty bằng tên,” cô ta nhẹ nhàng nói, tay đánh dấu điểm gì đấy trong bản ghi chép. Damien khụt khà khụt khịt rồi quay trở lại sẫm soi móng tay. Anh từng là người điều khiển các cuộc họp nhân viên trong công ty chúng tôi nên giờ anh luôn thể hiện sự khó chịu ra mặt cho mọi người biết bằng những tiếng thở dài sững sượng cùng cái đảo mắt chán nản.

“Còn gì nữa không?” Muriel hỏi.

“Còn. Mẫu quảng cáo cho bệnh viện trên tờ *Globe* và xúc tiến ý tưởng cho công ty xây dựng ở New Hampshrie,” tôi đáp. “Ngày mai chúng ta sẽ bấm máy phân phân đoạn mùa thu cho nông trại Hammill, nên tôi cũng sẽ đi sang đây nữa.”

“Cô có thật sự cần phải đi không? Mark và tôi sẽ có mặt tại hiện trường,” cô ta nói, ngược nhìn với nụ cười giả tạo.

Tôi liếc sang Mark, anh ta đang ngó ra ngoài cửa sổ. “À, vì tôi là người đưa ra ý tưởng và viết lời thoại,” tôi bình thản đáp, “nên theo tôi là có đây, tôi cần phải đi.”

“Thôi nào, Callie,” cô ta đáp với giọng xoa dịu. “Cô đâu cần phải hần học làm gì. Mọi người đều đồng ý rằng mẫu quảng cáo của cô rất tuyệt. Tôi chỉ không rõ rằng cô có cần thiết phải đi hay không, hay liệu thi thoảng cô có thể ủy thác cho ai khác được không. Dầu sao thì,” cô ta nói thêm, “sếp của cô sẽ có mặt tại đây. Tôi đảm bảo là cô có thể tin tưởng khả năng phán xét của anh ấy.” Nụ cười thiếu chân thành vẫn điềm nhiên trên mặt cô ta.

“Mark?” tôi hỏi.

Anh ta giật mình chú ý trở lại. “Ừm... à, ừ, thật ra thì, anh có thể cần em ở đây.”

“Được thôi,” tôi đáp ngay. “Thế thì tôi nghĩ tôi sẽ ở lại công ty vậy.”

“Hay quá,” Muriel thốt lên, đôi mắt sắc như kim cương của cô ta ánh lên niềm thỏa mãn. “Fleur này? Tuần này cô sẽ làm gì?”

Fleur ngồi thẳng người lên. “Muriel, đôi giày ấy... hiệu Prada phải không?”

“Đồ nịnh bợ,” Damien lầm bầm.

Fleur trừng mắt nhìn Damien, nhưng Muriel thì mỉm cười. “Chanel đây,” cô ta đáp.

“Ừ nhỉ. À, tôi gần làm xong bản in cho ấn phẩm catalog của BTR rồi, như cô đã yêu cầu. Cô có cần tôi làm gì khác không?”

“Không, vậy được rồi, cô cứ làm cho xong đi. Cho tới giờ tôi thích những gì cô trình bày với tôi lắm.”

Dạ dày tôi thắt lại. Fleur vốn thông minh, khôn ngoan lại khéo léo, và nếu có chút cảm giác cô là kẻ phản bội, thì cũng phải thôi, cô chỉ đang lo cho bản thân mình. “Vớ lại Pete này,” Muriel nói, ngay khi Pete đang ngáp rõ to. “Tuần này anh sẽ làm gì?”

“Tôi đang cố tìm cách gắn USB của mình vào một cổng tương thích,” Pete vừa đáp vừa huých Leila, cô, như mọi khi, đang dính chặt vào mạn sườn Pete.

“Có lẽ anh cần một đầu chuyển đây,” Leila khúc khích.

Ngạc nhiên chưa, Muriel lại mỉm cười, lần này là nụ cười thật tình. “Hai người dễ thương quá đi thôi. Đúng là tình yêu đã về khắp quanh đây rồi.”

TÔI RỜI CÔNG TY HƠI SỚM MỘT TÍ, và Bowie đón chào tôi với vẻ bất ngờ thường thấy nhưng lại nhiều đến mức khiến mỗi lần về nhà của tôi chẳng khác gì một phép màu. “Ông nội đầu hả Bowie?” tôi hỏi. “Ông nội mày đầu rồi?” Xe tải của ông nội không có ngoài lối vào, nhưng chú chó của tôi không giải thích được. Hẳn là ông nội cần phải đi lo chút việc vặt, mặc dù thường thì ông hay bắt tôi, nô tì của ông, làm việc đó thay ông, vì ông không thích thú với cái đám “dơ bẩn ngoài kia”, cách ông thích dùng để gọi chốn công cộng.

Tôi không thường được ở nhà một mình như thế này, mà cũng phải thừa nhận rằng, được như vậy khá là dễ chịu. Tôi yêu quý ông nội mình, tất nhiên là vậy, nhưng tôi cũng nhớ cả việc được sống một mình nữa. Cái căn hộ bé tí tôi thuê trước lúc ông nội bị tai nạn là một không gian ấm cúng nhỏ nhắn có trần nhà xuôi nghiêng và những cửa sổ rộng. Lần nào ghé thăm bố tôi cũng bị đập đầu vào trần nhà, nhưng tôi lại yêu sự ấm cúng của nơi ấy. Và đương nhiên, một ngày nào đó tôi sẽ muốn có một ngôi nhà. Tôi không muốn suốt đời làm nô tì trung thành cho ông nội. Hay là, để tôi chữa lại nhé, tôi không muốn chỉ là nô tì trung thành cho ông nội. Tôi sẽ không phiền gì khi đưa ông về sống với tôi và chồng của tôi.

Chẳng phải là có một ông chồng nào ở ngay ngoài kia đâu.

Tôi chưa nghe thấy tin tức gì từ Ian sau chuyến đi từ Montpelier về nhà tuần trước, cả chuyến đi về là một cuộc thăm dò trong lúng túng và bòn chòn. Là về phía tôi ấy. Thật mà. Tôi chỉ thu mình vào việc tán chuyện vu vơ về đám cây lá. Đương nhiên, Ian có đáp lời, những câu trả lời của anh đều lịch sự và gãy gọn. Chúng tôi chẳng nói đến chuyện gì thực tế cả. Tất nhiên là không đề cập đến nụ hôn ấy, điều mà tính đến giờ tôi đã hồi tưởng lại đến cả ba trăm lần.

Cô làm hỏng hết mọi chuyện rồi còn gì, Đệ nhất Phu nhân vừa nói vừa buồn bã lắc đầu.

Tôi đã làm hỏng là hỏng thế nào hử? tôi quạc lại. Tôi bất ngờ vì Mark sắp kết hôn, có thể thôi. Như thế là có tội à? Mà không phải đâu đó ngoài kia đang có một nhà trẻ chờ bà đến đọc sách cho hay sao? Betty Boop thì vô dụng, chỉ biết thờ dài ai oán đâu đó trong một góc tâm trí tôi. Nhưng Michelle nói đúng. Bằng cách nào đó, tôi đã làm hỏng chuyện. Ở góc độ của Ian, hẳn là tôi chưa quên được Mark. Cô chắc là cô quên được rồi chứ? Đệ nhất Phu nhân hỏi.

Tôi nhắm mắt lại mà thờ dài. Tôi biết chắc một điều. Tôi thật tình muốn phá sập bức tường giữa tôi và Ian. Vì quá hoang mang không dám cầm điện thoại lên, nên tôi đã viết, rồi lại xóa đi khoảng ba mươi email gửi cho anh, nhưng bất chấp sự thật là tôi rất giỏi trong việc khiến người ta thích cái này cái kia - và khiến người ta mến tôi, như Ian từng có lần chỉ ra - lời lẽ viết ra nghe đều không đúng chút nào. Tôi kiểm tra mục blog “Hỏi bác sĩ Ian” của anh... anh đang làm rất ổn. Carmella và tôi chạm mặt nhau trong quán Toasted & Roasted, chị nói cho tôi biết tình hình làm ăn thật sự rất bận rộn kể từ vụ hội chợ thú cưng. Vậy cũng tốt, ít ra là thế. Cú hích nhẹ nhàng từ chiến dịch nồng nhiệt và êm ái đã có tác dụng. Nhưng nhớ đến cảnh tượng trong sảnh đường nhà thờ, tôi thấy xấu hổ vì mình đã từng đề nghị Ian McFarland cần phải khác đi so với con người thực của anh.

Tôi tháo giày ra và đi lên phòng mình, Bowie theo sát cạnh, sự im lặng không thường thấy này chỉ bị phá ngang bởi tiếng mưa dội âm âm trên mái nhà. Chiếc ghế Morelock đặt ngay trước cửa sổ như thể đang chờ đợi. Chờ đợi được làm một phần trong cái kết hạnh phúc đến đầu bạc răng long mà tôi đã hứa hẹn với nó. Trong một giây tôi nghĩ đến chuyện thử tìm chút an ủi trên chiếc ghế ấy, nhưng hôm nay tôi không cảm thấy xứng đáng được như vậy.

Nằm dài trên giường, Bowie cuộn mình nằm cạnh bên, tôi suy nghĩ chẳng biết nên làm gì đây. Công việc thật ngán ngẩm, Muriel rồi sẽ chẳng đi đến đâu cả và tôi thì vừa phá hỏng mọi chuyện với Ian.

Đột nhiên hai tai Bowie động lên. Nói cho có hình ảnh một chút thì tai tôi cũng vậy.

Bao nhiêu suy nghĩ sâu xa hơn về những vết thương lòng của tôi tan biến hẳn. Chỉ là mưa thôi mà, tôi tự nhủ. Nhưng lại nữa kia. Một âm thanh. Tiếng rơi. Hoàn toàn không phải mưa rơi.

Ai đó đang ở đây. Trong nhà của tôi. Ai đó đang ở trên lầu này với tôi. Nổi lo sợ nóng rát, chảy mạnh trong từng mạch máu. Tôi ngồi dậy trong im lặng.

Ai đó đang ở trong phòng tắm của tôi.

Liệu có thể là Bronte chẳng? Dám lắm... thỉnh thoảng con bé có đến đây, nhưng mà không có ông nội ở đây, lẽ ra con bé phải đi về nhà mẹ tôi chứ. Có lẽ là Freddie, nhưng thằng này đang làm cái quỷ gì trong phòng tắm của tôi mới được? Tôi có nên nghĩ theo hướng đó không nhỉ? Có lẽ đây là một tên giết người hàng loạt, trên đường trốn chạy cảnh sát, đã lủi vào căn nhà suốt đời không được khóa của chúng tôi để ăn náu, lạnh lùng hài lòng vì đã tìm được thêm một nạn nhân nữa.

Chắc đây chỉ là con doi thôi, đồ ngốc ạ, Đệ nhất Phu nhân nói. Ý nghĩ ấy làm tôi vững dạ, bất chấp cái kiểu nói thiếu tôn trọng của Michelle. Chắc bà ta

lại nói đúng. Mà nói đến gậy, ơ, tôi đâu có cây gậy nào. Đây chỉ là gậy bóng chày. Nhưng đúng là tôi có một cái chèo, một mái chèo bằng gỗ tôi đã mua trong một buổi bán đồ cũ vài năm trước, tôi treo mái chèo ấy lên như một vật trang trí rất ngẫu. Cần thận để không gây ra tiếng động, phòng trường hợp âm thanh kia đúng là do tên sát nhân Jack Đồ tể gây ra, tôi mò sang và gỡ mái chèo khỏi tường.

Tôi nhấc điện thoại lên, bật mở, nhấn phím số 9, rồi số 1, rồi giữ ngón tay cái của mình chờ vờn ngay đó. Nếu đúng là có người trong phòng tắm của tôi, thì tôi sẽ nhấn nút số 1 còn lại, sau đó sẽ quăng điện thoại xuống dưới gầm giường để quân giết người kia không thể giật điện thoại khỏi tay tôi mà gác máy. Cảnh sát khi đó sẽ có thể lần theo tín hiệu và đến giải cứu cho tôi. Và chắc hẳn Bowie sẽ không chỉ biết xoay vòng vòng mừng vui khi tôi bị tấn công, phải không nhỉ? Chắc chắn là nó sẽ bảo vệ cho người phụ nữ đã giải cứu nó khỏi trại nuôi thú bị bỏ rơi, đúng không nào? Tôi liếc sang anh bạn trung thành của mình. Đang ngủ khò khò. Tuyệt.

Rón rén băng qua phòng, tôi có thể cảm thấy tim mình đập loạn xạ. Cái thứ trong phòng tắm ấy có thể là một con dơi hay con chim gì đấy, nhưng mà... nhớ đấy thật sự là một tay sát nhân hàng loạt thì sao? Hay là một tên khủng bố chẳng hạn? *Đừng có quên ma cà rồng đấy*, Michelle gợi ý.

May cho tôi, then cài cửa phòng tắm vẫn còn hỏng. Cánh cửa đang đóng, nhưng tôi có thể đập tung cửa ra như người ta hay làm trong loạt phim *Law & Order: Criminal Intent* và như thế sẽ làm kẻ đột nhập nhà tôi bị bất ngờ. Một tay lăm lăm mái chèo, tay kia cầm điện thoại, tôi hít một hơi sâu, đoạn đập tung cửa bằng hết sức bình sinh.

Một người đàn ông trần truồng đang tựa lưng vào vách buồng tắm, ướt lướt thướt, lưng quay về phía tôi.

“Á á á!” tôi hét lên - cánh cửa va vào tường rồi đóng bật lại, tôi nhảy lùi ra sau, ra khỏi phòng tắm, mái chèo rơi cạch xuống sàn. Bowie nhảy dựng lên, sủa điên loạn, ngay lập tức phóng tới bên tôi. Một tiếng hét - tiếng của ai đó khác - xé tan không trung, làm tôi hét lại đáp trả. Quý tha ma bắt, ai đang trong đó thế nhỉ? Cái gì đang ở trong ấy thế?

“Nhân viên tổng đài 911 đây, chuyện khẩn cấp của chị là gì?” một giọng nói vang lên. Tạ ơn Chúa, tôi đã nhấn phím số 1 cuối cùng, cầu Chúa phù hộ cho ngón tay cái của tôi. “Một gã trần truồng! Một gã trần truồng!” ai đó gào lên - ồ, là tôi đấy! *Giấu điện thoại đi!* Não tôi hướng dẫn, thế là tôi quăng điện thoại qua đầu kia phòng còn mình thì phóng qua bên kia giường, Bowie phóng theo sau tôi, sủa rối rít vì hoảng loạn, trong khi tôi lóng ngóng đào thoát khỏi gã đột nhập trần truồng. Vợ vội lấy chiếc gối, tôi ghì chặt gối trước mình, lưng áp sát vào tường.

Cửa phòng tắm lại mở ra, tôi lại thét lên, âm thanh dài và điếc tai.

“Chúa ơi, Callie, im đi nào!”

Tiếng thét của tôi đang lên đỉnh điểm bỗng tắt nghẹn.

Ông tôi. Đang quẩn mình trong khăn tắm. Là ông nội. Ông nội! Ông phải tựa lưng vào vách vì chỉ có một chân. Tôi quẳng gói xuống sàn.

“Lạy Chúa ở trên cao, ông ơi, ông đang nghĩ cái quái gì thế ạ?” tôi gào lên, toàn thân run lật bật. Bowie ăng ăng, bọc lót cho tôi. “Cháu tưởng ông là kẻ sát nhân hàng loạt cơ đấy! Ông làm cháu sợ chết khiếp!”

“Thế à?” ông nội nạt lại. “Cô đùa ta đấy à. Còn nhờ ta là tên sát nhân thật thì sao hử? Cô nghĩ cái gói kia sẽ cứu lấy mạng cô sao, đồ đàn?”

“Ông... Cháu...” Tim tôi vẫn đang đập dồn dập, nhanh và mạnh đến nỗi khiến đầu tôi ong ong. “Mà ông đang làm cái quỷ gì trong phòng tắm của cháu thế?” tôi hỏi.

“Cô làm cứt gì mà về nhà sớm đến vậy?” ông hỏi vặc lại.

“Cháu ra khỏi công ty hơi... khoan, chờ đã nào. Còn ai khác đang la hét thế? Không phải chỉ có mình cháu, phải không nào?”

“Chẳng phải việc của cô,” ông nội đáp, nhưng hai má ông đỏ bừng.

“Trong kia còn có ai khác không?” tôi nheo mắt hỏi.

Đúng lúc ấy, Jody Bingham từ trong phòng tắm bước ra, người ướt nhẹp và... thôi được... đang khoác tấm áo choàng tắm của tôi. “Chào Callie,” bà bình thản nói. “Xin lỗi bọn ta đã làm cháu sợ nhé.”

Từ đằng xa, tôi nghe thấy tiếng còi hú. “Ôi, cháu xin lỗi vì đã gọi cho 911 rồi ạ,” tôi nói.

KHI CẢNH SÁT, ĐỘI CỨU THƯƠNG và đội tình nguyện viên cứu hỏa (mà một nửa số đó là nhóm Chuột Trên Sông) đã nghe qua câu chuyện của tôi được bốn hay năm lần gì đấy, đã cười chảy nước mắt và bảo đảm rằng ông nội tôi không phải là mối đe dọa cho sự an nguy của tôi, cuối cùng họ cũng rút đi.

“Được gặp ông khi nào cũng thật thú vị đấy, Noah à,” Robbie Neal, ông chủ tịch hội Chuột Trên Sông, vừa nói vừa bắt tay ông tôi.

“Biến đi cho, thưa ngài,” ông nội làu bàu.

Robbie nháy mắt với tôi. “Rất lấy làm tiếc vì những rắc rối cô vừa gặp nhé, Callie,” ông nói.

“Cũng không tiếc bằng cháu đâu ạ,” tôi đáp trả. Robbie vừa khép cửa lại sau lưng đã kịp lôi điện thoại của mình ra để chia sẻ thông tin rồi.

“Ông nội, bà Jody, một lần nữa, cháu vô cùng lấy làm tiếc,” tôi nói. “Nhưng có lẽ hai người vừa học được một bài học quan trọng về việc không được sử dụng phòng tắm của người khác chứ hả?” Tôi khuấy nồi xúp mình vừa nấu trong cuộc thăm vấn nho nhỏ với cảnh sát. Jody và ông nội đang ngồi bên bàn bếp, trông bền lễn như một lễ tất nhiên.

“Bọn ta không phải là đang làm gì quá mức...” Jody ngừng bật. “Chẳng có gì không phù hợp như thế đâu, Callie” bà trấn an tôi. “Chân của ông cháu bị đau, ta đã đề nghị ông ấy ngâm trong bồn sủi, mà bồn thì lại ở trong phòng tắm của cháu.”

“Ừ hử. Thế, ông này, lần tới khi xe của ông đang đậu trong xưởng còn ông thì thấy muốn hú hí một chút, ông có thể để lại lời nhắn chứ ạ?”

“Hú hí là gì?” ông hỏi.

“Thế ông nghĩ là gì?” tôi lảm bảm, lòng vẫn còn chút ảm ức. Dầu sao thì người ta không mấy khi phải nhìn thấy ông nội mình trần truồng trong phòng tắm của chính mình đâu. Xin cảm ơn Chúa vì cơ hội này.

“Hú hí là khi ta muốn đến thăm ai đó vì lý do tình dục ấy mà,” Jody giải thích tỉnh như không. “Callie đang dạy hip hop cho chúng tôi. Rất sáng khoái đấy.”

“Thôi,” tôi lên tiếng, mang nồi xúp ra bàn rồi quay lại lấy ra ít bánh gạo cùng phô mai kem, “hai người... như thế này được bao lâu rồi ạ?”

“Ồ, bọn ta không thật sự như thế này đâu,” Jody trêu mếu đáp. “Chỉ là hai tâm hồn đồng cảnh tương lân thôi mà, phải không, ông Noah nhỉ?”

“Đừng có quá khích như thế chứ,” ông nội lảm bảm, nhưng hai má ông lại hồng, rồi khi Jody với tay qua bàn nắm lấy tay ông thì ông cũng không rụt tay về.

Ngay khi ấy, cửa sau nhà bật mở, và toàn bộ thành viên còn lại trong gia đình tôi tủa vào - bố mẹ, chị em và đám cháu gái.

“Vừa nhận được cuộc gọi từ Robbie Neal,” bố tôi nói, trán bố nhăn lại vì lo lắng. “Ông ấy bảo có một cuộc đột nhập liên quan đến một... một tay dâm dăng, phải không cưng?” Bố đi thẳng đến mà tóm chặt hai cánh tay tôi.

“Có ạ,” tôi xác nhận. “Và kinh hoàng lắm ạ.”

Một lần nữa, tôi phải kể lại câu chuyện về ông Nội Trần Trường, câu chuyện này chắc chắn rồi sẽ thành một bộ phim nằm trong phòng Truyền thống của hãng Hallmark đây.

“Thiệt là gớm quá đi,” Bronte thốt lên, gương mặt con bé hơi xám lại.

Freddie đứng đưa người từ trước ra sau, thở khò khè, trong khi Hester lau nước mắt, còn Josephine nghịch con búp bê Barbie một tay. Bố mẹ tôi ngồi sát nhau trên băng ghế.

Có đủ xúp cho mọi người, tôi nướng vội chút bánh giòn quả lê trong khi mọi người nói chuyện, và mặc cho công việc tại công ty không suôn sẻ gì còn tôi thì sém chút khiến cho ông nội mình bị bắt vì tội quấy rối tình dục, thì đây hóa ra lại là bữa ăn gia đình đầm ấm nhất mà chúng tôi từng có từ rất rất lâu nay.

Mà có lẽ là chưa từng có ấy chứ.